

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 29

Temmuz 2021

ISSN: 2687-2307

Fotoğraf / Mehmet GÖREN

Ahmet Şevki ŞAKALAR ★ Ziya NURDAN ★ Mehmet OSMANOĞLU ★ Ahmet Süreyya Durna ★ Yaren KAYIP
Hasan SONGÜR ★ Salih SEZEN ★ Gülçin Yağmur AKBULUT ★ İlker GÜLBAHAR ★ Furkan DİLEKÇİ
Haşim KALENDER ★ Meral Tabakoğlu TOKSOY ★ Yavuz DİNÇ ★ M.Nihat MALKOÇ ★ Mehmet MORTAŞ
İsmail OKUTAN ★ Filiz Kalkışım ÇOLAK ★ Aras ALTUNBEY ★ Mustafa IŞIK ★ Vedat YARIŞAN
Rıdvan YILDIZ ★ Yakup DİKER ★ Cemal KARSAVAN ★ Gökay ATAÇ ★ Hızır İrfan ÖNDER ★ Adil BAŞOĞUL
İbrahim BİRGÜL ★ Akif NECİPSOY ★ Ali YÜCEL

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Ön Kapak Fotoğrafı: Mehmet GÖREN

Arka Kapak Fotoğrafı: Mehmet GÖREN

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 3 Sayı: 29 (Temmuz 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

YİRMİ DOKUZUNCU YARPUZ

Yazında her türün kendine has özellikleri vardır. Deneme ben'in ülkesiyken hikâye kurgunun dağıdır; bir iddianız varsa makale şehrine uğrayıp sokaklarından kanıtlar toplamanız gerekir. Gezi yazısı için gezmeye, sohbet için senli benli/sizli bizli bir dile ve karşınızda birileri varmış gibiye ihtiyaç duyarsınız. Güncel konularla ilgili bir saman alevi oluşturayım dersiniz fıkra en ideal türdür. Uzun ve detaylı bir hikaye anlatacaksanız roman, yaşadıklarınızı sonradan kaleme almak isterseniz hatıra türü en ideal olanıdır.

Türk edebiyatı sosyal medya sayesinde yeni bir yazınsal tür kazandı: Dertleşme Yazısı ya da dertdeşme yazısı. Zira bu tür, var olan edebî türlerin makale, deneme, fıkra vb. hiçbirine benzemiyor. Dertleşmenin/Dertdeşmenin tanımını şöyle yapabiliriz: Bireyin gün içinde yaşadıkları neticesinde kendisinde meydana gelen kızgınlık, sevinç, hayret, şaşma vb. hissi doluluk durumlarını Facebook gibi bir sosyal medya platformunda paylaşarak içinde bulunulan duyguyu çoğaltmak veya azaltmak amacıyla yazılmış, duygu yönü de olabilen öğretici metinlere denir. Bu yazı türünün uzunluk ve kısalığı ile ilgili bir kısıt söz konusu değildir. Dil, sanatsal işlevde kullanılabileceği gibi bilgi verme amacı da taşıyabilir. Türün en önemli hedefi ruhanî veya seküler açıdan kişi/kurum/durum ile ilgili yakınmada bulunmak ve bu sayede psikolojik rahatlığa ermektir. Dertleşme/dertdeşme yazısı kısmen günceye benzese de yakınma ve psikolojik olarak rahatlama noktasında günceden ayrılır. Bu türün literatürde yerini alması en büyük dileğimizdir.

Yarpuz'un yirmi dokuzuncu sayısında da yine seçkin eserlere yer verdik. Daha önce hikâyelerinden tanıdığımız Ahmet Şevki Şakalar'ın şiiriyle başladık. Hasan Songür, kendine özgü üslubu ve ilginç bakış açılarıyla bu sayıda da kendisine yer buldu. İlker Gülbahar'ın şiiri fazlasıyla sıra dışı. Gökay Ataç Yarpuz ailesine katılan yeni bir şair. Meral Tabakoğlu Toksoy ve Gülçin Yağmur Akbulut hikâye ile katkıda bulundular. Furkan Dilekçi, Mehmet Akif'in "meyhane tablosu"ndan çıkarımlarda bulundu.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Ahmet Şevki ŞAKALAR

KUMARBAZ İNADI

baba evine gönderilen bir gelin bohçası hüznü
payıma düşen yersiz yurtsuzluğum

karayı alıp parayı bulamayan
toy adamların bakışdır hazır elbisem
bir kumarbaz inadıyla beklerim
parmaklarımda kayıp giden gölgeni

söylene söylene çeliklenir mi kelimeler
ıslandıkça yağmuru da seviyor insan
yağmursuz bulut, kısa günün kârcısı
bir çocuğun kızaran sobadan ilk korkusu
kötü adamlar kitaplarda kalmıştır
hüzün, heybenin hep ağır çeken tarafı

son durağı bekler gibi
azalır birer birer ayaklanan yüzler
her koltukta yarım bir hikâye
istasyona dökülürken eğri büğrü harfler
buğulu camların üzerinden silinir ellerim

tahta bavullarda bir tren ısılgı çalıyor gibi
yankılanır durur kampana çalmadan garlarda
yatıya kalan bir misafir pijaması gibi sahibini bekler
senin sandığın radyo şarkısı
öldürmez, kanatır, uğrar güneş gören balkona
maç öncesi bayrak değişimi gibi işlemez saat
kifayetsiz kondisyon, sahaya yığılır hayat

Ziya NURDAN

ARAYIŞIM

Aramaktır hazinem aramak bir tek sorgum
Bâki olan satıhta gezer bu arayışım
Cesaret silahıyla her an vurulur korkum
Mânânın ilmiğini çözer bu arayışım

Hevesin bahçesinde kırılır tahta atım
Sonsuzluk tepesinde tozar bu arayışım
Nakış nakış âleme diz çöker şatafatım
Kibir denen cadıya mezar bu arayışım

Ne kadar beklemişim meçhulde gizli anı
Zamanımı kalemsiz çizer bu arayışım
Bulurken kaybetmekmiş hüznün elemli yanı
Hicrandan incileri dizer bu arayışım

İstikbale akarken hayat menbaım fikir
Tefekkür deryasına hazır bu arayışım
Dayandığım imanım kalbimde çeker zikir
İnkâra derin mezar kazar bu arayışım

Çocukluk gençlik derken hızla geçiyor devran
Hiç doymayan gönlüme pazar bu arayışım
Hey sen yorulmuş ruhum cesetten önce davran
Dünyalık bu hesabı bozar bu arayışım

Dilimde başka başka sonsuzluk ilahisi
Sükutumun sesinde azar bu arayışım
Vuslattan daha öte içimde sıra hissi
Gurbete her gün mektup yazar bu arayışım

Bayat bir yok oluştta her taze ölüm tatlı
Ebedî olmayana kızar bu arayışım
Bedenin terk ettiği ruhumuz kefen katlı
Tabutun en dibine sızar bu arayışım

Mehmet OSMANOĞLU

KALB-İ MEKSUR

sabır isminden mülhem içlenmiş duaları
yazgılanmış alnına tecellisi kaderin
mim gibi kıvrılsa da sol yanına elemi
mıhlınmış bakışları gökyüzünü süzmede

ne ki özge kulunu huzurunda istiyor
en yanık tazarruyla yelken açtırıp göğe
kalbinin derininde kanayan yarasına
ki böylece katından rahmet buğusu değsin

o yürek ne eşsiz ve geniş bir vadi imiş
kaldırılmaz yükünü vermezdi ya Zül Celâl
dilinde teyellenen umut türküleridir
çekilmez görülse de omzunda asılı yük

ufukta sükûnetle bazen yanıp da sönen
tutunup ellerinden titreyen bir ışığın
çingıllanan gözleri sanki alev denizi
hüznün yıkık çehresi nasır tutmuş içinde

lâ havleyle müeyyed sarmalanmış hissiyat
rıza ufuklarında gezinen gönlü meksur
yüzünde çizgilenmiş yılların yorgunluğu
bir teşehhüt miktarı gölgelenen ruhuyla

sırrından imtihanın düşen payına tufan
sendelenen gövdesi su almayan bir gemi
dimdik ayakta tutan imanıydı çelikten
ve içten tevekkülü emanetin Rabb'ine

gidilecek yol varmış aşkın mertebesinde
demirden leblebi ki ham dervişe verilmez
mükafatı gözleri kamaştıran teessür
dudağına acıdan bir tebessüm konduran

karanlık sürmez elbet söker bir zaman şafak
irem rayihasını getirir bir rûzigâr
Allah bâki ve yalnız O'nadır ilticası
karanlıklar yırtılır secdesinin şavkıyla.

Ahmet Süreyya DURNA

GÖNÜL MUKTEZASI

Gönül! uslu musun, deli misin sen
Aşk sazının dertli teli misin sen
Yoksa acı poyraz yeli misin sen
Ese ese ben de hâl mi bıraktın?

Umduğun dağlara kar yağdı gönül
Umduğun dağlara kar yağdı gene

Boş hayâl uğruna koştun son sürat
Değişmedi sendeki bu nakarat
Düşmanıma surat dostuma surat
Asa asa ben de hâl mi bıraktın?

Umduğun dağlara kar yağdı gönül
Umduğun dağlara kar yağdı gene

Doğduğuma pişman ettin bin kere
Taş attın usandım gül vere vere
Yıllardır sebepsiz lüzumsuz yere
Küse küse ben de hâl mi bıraktın?

Umduğun dağlara kar yağdı gönül
Umduğun dağlara kar yağdı gene

Varlığım âlemde bir ölü şehir
Gam ile yoğrulmak kaderim zâhir
Ya sabır! dedikçe üstüme zehir
Kusa kusa ben de hâl mi bıraktın?

Umduğun dağlara kar yağdı gönül
Umduğun dağlara kar yağdı gene

Ey gönül çekemem bu çalım!
Al şu gitarını ver kavalımı!
Salkım salkım meyve yüklü dalımı
Kese kese ben de hâl mi bıraktın?

Umduğun dağlara kar yağdı gönül
Umduğun dağlara kar yağdı gene.

Yaren KAYIP

MEVSİMSİZ BEYAZ

vazgeçmek, diriye ağıt
rüzgarı kısmak en hüzzam yerinde
vuslat taze biçilmiş çayır kokusu
yağmurdan sonra aşk.

bir bakışla tutuşacak
can, çalı, çırpı, keder
içinde kuşlar yanacak
mevsimsiz, beyaz
yasemenlerin haberi yok
medsiz cezirlere tutulmuş
ona çıkan tüm kıyıları
adildir öyle ya, susar cana söz
sûkutu kıyım..

toprağa küsmüş
o yüzden taş dolu sandıklar
eğlemez bir kaç teneke
bahar, mor çiçekli kaneviçe
al bir türkünün nakışı gözler
yüzü gelincik çiçeği
alın ardı kara...

ihtimali yok, kurban
bayramsız avuçlarında kına
kaderidir sımsıkı tuttuğu
ve un ufak ettiği sevda
gözünde pul pul yaşamak
içinde sönen çıra
yazık genç ömrüne
isyanın bir nefes ötesi rıza
kirpikler yukarı
bu bir vurgundur

Hasan SONGÜR

KALBEN

İnsan bir şey arıyor. O şey nedir bir bilse... Bir bula-bilse... Bu dünyada yaşanabilecek güzelliklerinin zirvelerinde gezinecek. Bir kuru ekmek, bir kuru soğan bile ona bal gelecek. Kalbin aldığı tadın yerini dilin aldığı tat tutar mı? Nedir o aradığımız şey? Nelerdir? Nerededir? Ne zaman bulunur?

Bazı sabahlar, bir camide namazı eda ettikten sonra şehrin alacakaranlık, serin caddelerinde adımlarım. Bazen denk gelir, biri bir Allah'ın selamını verir. Allah'ın selamı olduğunu bilerek selamını alırım. İşte o selam alış ve verişte, bir kalp kaynaması vardır. Peki, nedir kalp kaynaması, nasıl bir şeydir, nasıl olur?

Bir zamanlar Bursa'nın ünlü bir kadısı vardı.

Deve yüküyle kitap okumuştı. Her devirde, her yerde rastlanmayan bilginlerdendi. Akli her şeye eriyor, cennetlik olmamam için hiçbir sebep yok diye düşünüyordu. Bir gün rüyasında cehennemi gördü. O günden sonra soğuk terler dökmeye başladı.

Her işte, iki yan görmeye başladı. Birincisi akıl erdiremediği yan, ikincisi akıl erdiremediği yan. Bu ikincisi neydi? Hikmetti. Allah'ın hesabıydı. O noktaya akılla varılamazdı. Başka şeyler lazımdı.

O başka şeylere malik olmuşlardan Üftade'nin kapısını çaldı. Anlattı, anlattı. Üftade dinledi, dinledi. Sonra dedi ki:

-Yazık Kadı efendi! Yanlış kapı çaldın. Burası yokluk kapısıdır. Biz yokluk kapısının kuluyuz. Siz ise varlık kapısının efendisisiniz. İkimiz bağdaşamayız. Senin ilmin var, bilgin var, devletin var; şanın, şöhretin var... malın, mülkün... Kısacası Allah'tan başka her şeyin. Yani dünyanın var. Bizim hiçbir şeyimiz yok. Allah'tan başka.

O anda ünlü kadı Aziz Mahmut Hüdai'nin gözleri... Gözleri çok şey söyledi, çok yaşlar döktü. Bütün dünyasını Üftade'nin kapısının öbür tarafında bırakıverdi.

O kapıdan içeride Hakk'ı sevmenin halkı sevmekle mümkün olacağını öğrendi. Her zerre Hakk'ı görmesi gerektiğini öğrendi. Kısa zamanda hak tecellisi ile içi nur kesildi. Hocasının yüzüne baktıkça halkı görüyordu. Onu sevdikçe Hakk'ı seviyordu.

Bir kış sabahıydı. Gözlerini açmıştı ki hocasının abdest alma vakti gelmiş. Ama abdest suyunu ısıtmaya geç kalmıştı. Ateş yakmaya vakit yoktu. Bu gafleti başıslanamazdı. Kendisi bağışlamadı önce. Bakır ibriği büyük bir telaş ve aceleyle bağrına yasladı. Kollarıyla sardı. Kalbi, "Allah! Allah!" diye inledi. Yerle gök arasında gaflette olmayanlar hariç her şey Allah'ı durmadan zikretmiyor

muydu zaten. İşte onun kalbi de aşkla Allah'ın adını anıyordu.

Üftade abdest alırken başını kaldırıp bir zamanların ünlü ve zengin Kadısına baktı, baktı.

-Aziz'im dedi, bu su odun ateşiyle ısınmış suya benzemiyor. Aşkın ateşiyle kaynamış bu su. Beni de yaktı.

O aşkın ateşi olmadan verilen bir gül, verilen kişiyi ne kadar mesut ediyor. Eğer aldığımız bir şey bizi mesut etmiyorsa, verdiğimiz başkasını mesut etmiyorsa...

Kalpten vermiyoruz, almıyoruzdur.

Ben, Aziz Mahmut Hüdai'nin suyu aşkın ateşinde ısıttığı gibi aşk ateşinin közündeki kelimeleri ısıtma gayretindeyim.

İTİCİ DİL

Kirli tiksindirici bir dil var. Kendini sırtı yere gelmez görenlerin kullandığı bir dil bu.

Bizim kasaba yaşlı Antalyalıların sayfiye yeridir biraz. Onlardan arkadaşım olan birine hoş geldine gittim. Sohbet ederken Hacı Reşit amca geldi. Ayetler, hadisler, evliya sözleri havada uçtu. Huzurunda ben zır cahildim. Cahil olmasam Allah malı mülkü bana verirdi. Ona verdiği göre alim oydu. Mantığı böyle işliyordu. Derken karısı aradı. Evde tüp bitmiş. Tüpçüyü aradı. Galiba Tüpçü adres sordu. Dedi ki:

-Kazanın en pahalı arabası var ya! İşte ben o arabanın sahibiyim.

Yine koyu dindar arkadaşım var. İnşaat şirketi sahibi. Otuza yakın asgari ücretle çalıştırdığı işçisi var. Bir gün dedi ki:

-Dört tane işçim var. Ellerinden her iş gelir. Temiz iş yaparlar. Ne kazanıyorsam onlar sayesinde kazanıyorum.

-Maaşlarını artır o zaman, dedim.

-Yok olmaz, dedi. Rayiç böyle. İslam böyle diyor diyemedi. Seküler hayata uyan dindarların bu dili bana rahatsızlık veriyor.

Salih SEZEN

O, SEN VE BEN KİM DEĞİLDİ

ben senin neyin oluyorum biliyormusun
 biraz yüz suyu yanak yanağalardan
 iç denizlerin dağılışı
 senden çıkardığım günlüklere
 sen daha iyi bilirsin
 bir gece sonrasının ağızda eriyen kumu
 bir intiharlı kömür'den
 daha da bir diyeceğim yoktur adamım ömür
 bir ikindinin omzundan düşüşüne rastladım ne tesadüf
 seyret seyret öldüğüm bir yatsıda
 seyir halinde dövüldüğüm çocukluğumun biri bilemedin ikisiyle
 madem öyleyim neden tuş oldum mezarıma

bir beyaz adamın tek çocuğundan en yalnız olduğumda da böyleydi
 susadıkça içilmeyen birşeydim daha bir su altırken
 soyağacındaki çibanlardı kavlamış gözlerim
 üç sözcükle bir granite kilitlediklerinde en küçük dilimi
 baş ağrım bende değilken
 ana renklerini bulduğu ilk günü tavus kuşunun
 kent kent dağa inen orman
 yüzümde gezdirdiğin fermanlarım
 hayal apartmanı'nın girişi
 misillemeyle ezberimdeydi
 gecikmesi otostopçu genç müzisyenlerin utangaçlığıma
 gençlikten sayılır
 hicretleri doğulu

ben seninle ne oluyorum biliyor musun
 bozkır üçrasında yetişebilen bir anadolu
 cabbar'ın oğlu yüzüncü sınıfta cebirden beklemeli
 bir de otuz iki çürük zarf ağzı açılmamış
 yüzünden yüzürek geçmek
 bir ücra fabrikanın içanadolu'sunda
 hallac'ın hamıydım süt ağında

ben sendeki nere oluyorum biliyor musun
 yüzünün rast gele bir anından alıntı
 geçimimi sağladığım rampanın batı yakası
 indirilmiş animasyon kahramanı gerçeküstü oyunların

kanunlar önünde cezalıyım kendime.

Gülçin Yağmur AKBULUT

TEZAT SORGULAR

İçimde boy serpen tezat sorgular var. Neden ağlıyorum? Niçin bir parçamın koptuğunu hissediyorum? Oysa ben Fikret'i hiç sevmezdim. Onun gömülmesini izlerken, terkedilmiş bir eylül yaprağı gibiyim. Çokluğun içinde tekliği yaşayan şahıs zamiri gibiydim. Sorsalar anlatamam kalbimin içimdeki sızıyı.

Komşular elinden illallah ediyor. Bir gün camlarını kırar, ertesi gün ahırlarına girer. Gün geçmez şikâyet gelirler. Babam kızar, bağırır. Bir sonraki gün çocuklarını korkutur. O da yetmez, komşuların bostanlarında kavun karpuz ne varsa afiyetle mideye indirir.

Babam çobanlıktan kazandığı üç beş lira parayla, Fikret'in açmış olduğu zarar ziyarı ancak karşılıyor. Bir gün cam taktırıyor, öte gün çit tamir ettiriyor. Fikret'in serbest bıraktığı kuzu/ koyun için yüzlerce lira borcu oldu zavallı adamın. Ona vampir ismini taktım. Açtığı dokuncalarla emip bitirdi bütün kanımızı. Fikret'in mazaratları olmasa babam bana bisiklet alacaktı. Nerdeeen... Karnımızı bile doyuramaz duruma soktu bizi.

Makaslamadığı kıyafetim, parçalamadığı defter kitabım kalmadı. Vazoyu kırarım ispiyonlar. Arkadaşlarımla buluşurum peşimden kovalar. Kör şeytan diyor ki vur kafasına. Ya da zehir kat yemeğine aşına. Ölse de kurtulsak. Başta ben, sonrada ailem ve köy halkı...

Geçen gün babamı iyice çıldırttı. Sen kalk, buzdolabında ne var ne yok bahçedeki kuyuya at. Yumurta, iki kilo et, meyve, sebze on kilo peynir... Yetmemiş ya, erzak dolabındaki bulgur, pirinç, mercimek hepsi kuyunun dibini boylamış. Dua etsin ki dayım bizdeydi. Annem ve dayım olmasa çoktan boylamıştı eşek cennetini.

Ben on bir yaşındayım. Fikret on altı. Dört yaşındaki kız kardeşim Sema bile ondan daha akıllı. Geçen gün ara ki bulasın Fikret'i. Üç saat sonra kümesten çıktı. Annem tavukları yemlemek için gittiği kümeste, Fikret' i elinde bir bıçakla buldu. Dört tane tavuğumuz vardı. Dördü de sizlere ömür. Onu görünce düşmanımı görür gibi oluyorum. En kanlı katiller bile benim gözümde ondan daha masum.

Balıkları çok seviyorum. Amcam şehirde çalışıyor. Tatil günlerinde köye gelir, toprağıyla özlem giderir. Biriktirdiğim harçlıkları amcama verdim, eksikliğini de amcam tamamladı, güzel bir akvaryum aldı. İçine de dört balık koymuş: İki Japon, biri çöpçü, biri de ay molly. Sen acıkınca daldır elini akvaryuma, çiğ çiğ ye balıkları. Neyse ki Japon'un birini kurtardım. İnsan olamaz bu yaratık. Elime bıçağı alıp lime lime edesim geliyor Fikret'i.

Herkes kendi içinde saklıyor kederini. Geceleri de-

falarca annemi ağlıyorken buldum. Bir yandan Fikret'i izliyor bir yandan sessiz sessiz gözyaşlarını akıtıyordu. Dedemin sözleri cınladı kulaklarımda. "Evlat bu, atsan atılmaz satsan satılmaz." derdi rahmetli dedem. Bir yıl önce kaybettik. Toprağı bol, mekânı cennet olsun.

Uyusa da uyanamasa diye her gece dua ediyordum yatarken. Her sabah erkenden cin gibi açıyordu gözlerini. Bir tek saniye bile onu görmeye tahammülüm yoktu. Evde olduğumuz sürece onunla karşılaşmamaya çalışıyordum. Ya gidip evin arka odalarından birine saklanıyor ya da alıp başımı tarlaya bahçeye çıkıyordum.

Birkaç gün önce okuldan geldiğimde annemi feryat ederken buldum. Vakit öğleni geçiyordu. Yaklaşık yedi sekiz saattir Fikret ortalarda görünmüyordu. Hiç böyle yapmamıştı. En fazla birkaç saat ortadan kaybolur, kırıp döktükten sonra eve geri gelirdi. Annemin aramadığı yer, kaldırıp da altına bakmadığı taş kalmamıştı. Anne yüreği işte. Dizlerine vurup vurup dövünüyordu. Üzüldüğümü söylesem yalan olurdu. Nasıl olsa akşama kalmaz bir yerden çıkardı. O vakte kadar kafamızı dinleyecektik fena mı?

İkinci vakti de geçmişti. Fikret hâlâ gelmemişti. Açıkçası ben bile telaşlanmaya başlamıştım. Babam köylülere toparladı. Fikret'i aramaya koyuldular. Bir yandan da Jandarma aramaya başlamıştı. Ben ve annem sabırsızlıkla gelecek olan haberi bekliyorduk. Hava iyice kararmıştı. Ben Fikret'in çıkıp geleceğine inanıyordum. Ağabeyim kötüydü, zarar verendi, hepimizi yıpratandı. Dokuz canlıydı. Üstelik iyiler hep üzülüyordu. Kötülere bir şey olmuyordu. Ona da olmazdı. Kötüydü çünkü. Fikret bu, kesin bir ağacın dibinde uyuyakalmıştı.

Pencereden bakarken büyük bir kalabalığın eve doğru geldiğini gördüm. Annemle beraber bahçe kapısına doğru koştuk. Babamın ellerinde Fikret'in bir çift ayak kabısı vardı. İyide Fikret neden yoktu? Köyün dışındaki dere kenarında boğulmuş olarak bulunan Fikret'i caminin morguna götürmüşlerdi. Annem, bir yandan saçını başını yolarken bir yandan da ona sahip çıkamadığı için kendini suçluyordu.

Şuramda, çenemin tam altında bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Kalbimin üstüne hiçliğin yumrukları inip kalkıyordu. Güneşin bir daha doğmamasını, yıldızların gökyüzünü ısıtmamasını arzuladım. Gözlerim karanlığın dehlizinde kayboluyordu. Ağlayamadım. Sadece yutkundum acı acı. Meğer ben ağabeyimi ne kadar da çok seviyormuşum.

İlker GÜLBAHAR

D/ADALI ŞİİR

dadacılar adalara dadanalı
kendinden kurmalı topacım
üşengeç istakozlar pişiriyorum

sapan
sandıktadır oysa
gökçadırdı yağmur arıyor nergis
hu çekmekte maceraperest puhu kuşu

bohem hayatı
pedal çevirir cambaz ipinde
cebeci'den kartal'a
kartopu yuvarlanır
ipince bir perdedir istanbul metrodan inince
sorma kıl heybemde ne taşıyorum
an orphan boy is in our classroom

bayramlık ağzını giymiş bizim buralar
kargalar çimer okunmuş sular içinde
ruhunun kıvrımlarını
cibuti'ye salmış kurbağalar
beyaz redingotlu prence dönme peşinde
atıyorum hem de çok pis
kapama avuçlarını

krank mili bükülmüş gibi
büyümüş de küçülmüş gibi bir fırlak
orta refüjde çim biçiyor ağlayarak

akşam yemeğinde / üstelik iftarda
gözleri kuşgözünde kalmışsa bir diyabetin
iyi mi ettin be nizamettin

şimdi bütün bunların üstüne
hamısının üstüne
yorgunsam
yolda kalmışsam
kıssa ve üşüyorsam
“benden selam olsun bolu beyi'ne”
çünkü laleler kadeh şeklini alınca kızarır

Furkan DİLEKÇİ

MEHMET AKİF'İN "MEYHANE" TABLOSU

Mehmet Akif'in kaleme aldığı "Meyhane" manzumesi Safahat'ın en güzel eserlerinden biridir. Hatta "Hasta", "Selma", "Seyfi Baba" derecesinde harikulade bir manzumedir. Durum böyleyken Meyhaneyi okurken pek müteessir olmamak elde değildir.

Meyhaneyi hissiyatlı bir yürekle okurken Ademoğlu'nun efaletane-i sükutu yürekler acıtan manzarası ile gözümüzün önüne gelir. Anlarız ki Mehmet Akif, meyhanenin hissettirdiği sefalet tablosundan derin derin ıstırap duymuştur. O duyduğu ıstırap bizlere irşad ettikçe bizimde ruhumuzdan aynı ıstırap dökülür. İki bentten meydana gelen birinci parçanın genel yapısı muazzam bir şiirden oluşur. Özellikle birkaç beyti gerçekten okunmaya değer yapıdadır.

*Dökülmüş âbırûlar bâde-i pesmânde halinde!
Emel bir münkesir peymânedir saff-ı ni'âlinde!
Ne mâzi var, ne âti bak şu ayyâşın hayâlinde...
Tutup bir zehr-i âteşnâk dest-i bîmecâlinde.*

İşte bu kadar canlı, böyle müessir bir şiirde yakut olan şu iki bent bir güzelliği tasvir etmekten ziyade bir feryattır. Mehmet Akif meyhaneyi betimlemek için bu iki bendi yazmakla yetinseydi, meslek itibarı olan "hakiki tasvir" nazariyesine gölge düşürmüş olurdu. Lakin Mehmet Akif böyle yapmıyor. Meyhanelerin sefalet tablosunda hissettiği alemleri muhatap bulduğu kişilerin ruhuna iki parça yazar yazmaz derhal kendi gördüğü, hissettiği meyhaneye geliyor. Yani hakiki tasvire başlıyor Mehmet Akif. Meyhane manzumesi; toplumdan bireye intikal eden, bilhassa toplumun ahlak yapısını bozan bir ortama bakıştır. Bu bakışlar, Mehmet Akif'in hakiki tasvirlerine meze değil bilakis onu meydana getiren ana unsurdur. Şair bir kere şiirini yüceltmeye başlamışsa onu sonuna kadar devam ettirir. Şair yükseldikçe şiir yükseilir. Meyhanenin ikinci kısmı, hem kişilerin halleri hem de tasvir nazarında fevkalade güzeldir.

Dikildi karşıma bir han kılıklı meyhane

Öncesindeki üç dizede şairin ruh halinin ve meyhane sokağının tasviri yapılmaktadır. Lakin bu mısrayla başlayan ve beş beyitte hitam bulunan tasvir öyle canlı bir tablo ki okuyanın tüylerini ürpertiyor. Mehmet Akif bu tabloyu en hakiki ve en mümtaz halleriyle anlatmaya girişmeden, öncesi ve sonrasıyla uyumlu renkler ile ahenkleştirmiştir. Aynı zamanda bu tabloyu resmederken elde ettiği harikulade başarıyı kendisi de takdir ediyor ki hemen konuşmalara geçiyor. Tablosundaki kişile-

rin aralarındaki husumeti hikâye ederek ikinci bir ruhu bereketlendirmeye geçiyor. Karşılıklı münakaşalarda ek-sik bir şey yok, ziyadesiyle her şey. Hatta o topluluğun yani meyhanenin alemini oluşturan insanların seçkin sıfatlı konuşmalarını tamamen göstererek, o topluluğun ıpsız sapsız bir külhanbeyi takımı olduğunu her kelimesiyle anlatıyor. Hatta "Sar be yoldaşım cigara!", "Onun bir dalgası olmak gerek.", "Moruk kaçınıcı kadeh!" gibi külhanbeyi takımına ait tabirlerde konuşmaların içerisine serpiştirilmiştir. Şu konuşmayı Mehmet Akif'in manzumesinde görmek mümkündür ki tasviri de oldukça güçlüdür:

*Yavaş yavaş kafalar kelleler kızarmıştı
Ağız burun hele sözler bütün karışmıştı*

İşte bu beyitte Mehmet Akif; meyhanenin üzerine tutulmuş büyüteç ile tiksiniilen sarhoşluğu beş on kat büyüterek nefretle bakılacak bir yer olarak cisimleştirir. Toplumsal ahlakın düzenini bozan bu gibi yerlere ilişkin gerçekten güçlü tasvirleri vardır Mehmet Akif'in. Şimdi de seçkin iki üç beyit ile meyhaneye getirdiği kadının seciyesine değinelim. Karşısında bıçare duran, babasını arayan çocuğunun ısrarlarına dayanamayıp, gece yarısı alçak kocasını aramak için meyhaneye kadar gelmiştir. Namuslu bir kadın, evlatlarını seven bir anne için dünyada bundan daha acı bir zorunluluk olamaz. Böyle bir ıstı-rabın ağır yükü altında ezilen, meyhanenin, o cehennem ömrün kapısına kadar sürüklenen bir eş, bir annenin ruhundan kopacak feryat ya bir yaralı inlemedir yahut bir feryâd-ı tuğyandır. Mehmet Akif Meyhane manzumesinde bu kadını ayyaş bir adama mecbur kalmış sıfatla tasvirlemiştir. Art arda birkaç dizede ise rica ve serzeniş lisanı ile bunu iyice irdilemiştir. Bir başkasına ait olan gönlünü, cazibesine tabii kılmıştır. Meyhaneye kadar getirdiği kadını, sarhoş Arif'in eşine layık bir mahalle kadınından yukarı tutmamıştır. Manzumun gidişatına ve olayın akışına göre kadını mahalle kadını olarak tasvir etmesi oldukça güçlü bir tahayyülden ibarettir.

Herif ayıldı mı, bilmem, düşüp bayıldı kadın!

Meyhane manzumesi, en az giriş kadar başarılı bir son ile bitmektedir. Sarhoş Arif'in karısını boşaması, kadının bayılması intizar olunan bir neticedir. Mehmet Akif aslında bizlere yegâne bir ders anlatmıştır bu manzumede. Apaçık bir mesaj vermektedir her bir dizesi: Meyhane alemine musallat olan ayyaşların bir gün muhakkak saadet dolu yuvalarının yıkılacağını.

Haşim KALENDER

DIYORSUN

Maksat muhabbet olsun kahve bahane idi
Bardağın silme dolu yer yok gelme diyorsun
Sözün hançer olsa da gözün şahane idi
Yüreğime saplayıp sonra ölme diyorsun

Seni ararken yiten benliğimi ararım
Elim gurbet el olur ellik ellik ırarım
Mutluluklar dilerken mutlu musun sorarım
Ağlasam üzüyor fakat gülme diyorsun

Sevda öyle zorluyor sende senleşmem gerek
Samanlık seyran olsun hadi el eleerek
Yıllardır senli sensiz nasıl dayansın yürek
Bırak akarsa aksın seyret silme diyorsun

Kar yağdı dağlarıma ak bürüdü aklaştım
Derman burdayım dese oradan uzaklaştım
Haz veriyor çilesi dediğine yaklaştım
Canın yanarsa yansın alış bilme diyorsun

Sel gider enkaz kalır ortalığı yıkınca
Kalender gün doğacak bu düştten ayıkınca
Özünü okuyorum gözlerine bakınca
Aşkı tarif ederken yan yayılma diyorsun.

Meral Tabakoğlu TOKSOY

OĞLUM VE BEN

Babamı kaybettiğimde üç yaşındaymışım. Onu hiç hatırlamıyorum. İki ay sonra da annemin babası, yani dedem gelip annemi almış. Annem babaannemlerle oturduğundan beni onlara bırakıp gitmişler. Çok bahsi geçtiği için mi gerçekten hatırlıyorum bilmiyorum ama annemle birbirimize kenetlendiğimiz için bizi zorla ayırdıkları bir sahne, hep gözümün önünde sanki. Zavallı annem... Zavallı ben... İkimiz de zavallıydık gerçekten. Bir anneyi yavrusundan ayıracak kadar vicdansız olan zavallı ninelerim, dedelerim. Bu durumda babaannemle dedem büyüttü beni. Yaşadığım travmaların etkisi sadece ruhumu değil, tüm kişiliğimi etkilemişti. Hem öksüz, hem de yetim olmak küçük bir çocuğun başa çıkamayacağı kadar ağır bir durumdu. İçeride kapalı, kederli durumumu hiç değiştiremedim. Zaten son yıllarımı saymazsak gülüp eğlenecek bir yaşantım hiç olmadı. İlkokuldan sonra okula gitmedim. Aslında ne onların aklına geldi ne de benim bunu talep edecek bilincim vardı. Babaanneme nine derdim. Bana kötü davrandığını söyleyemem ama sevgiden de ilgiden de mahrumdum. Biraz da acımasız olduklarını yıllar sonra düşüncektim. Mesela; çocukluğumda köyün çeşmesinden sürekli su taşımaktan kolum kopardı ama onlar umursamaz, dinlen kızım demezlerdi. Annem hiç aklımdan çıkmadı ama kimseye bir şey soramazdım. Ona kızgın değildim; o da benim gibiydi, büyüklerin emirlerini, isteklerini yerine getiriyordu. İçeride yanarak. O zamanlar ayrımında olmasam da şimdi düşündüğümde, kadının kadına yaptığı zulme inanasım gelmiyor. Ninemin beni acımadan ölesiye çalıştırması, anneannemin anneme kol kanat germeyip arka çıkması. Bizi birbirimizden ayırmaları şiddetin en büyüğüydü. On beş yaşlarındaydım, komşumuz aşağı köyden gelin alıyordu, düğüne ben de gittim. Komşu kadınlardan biri kolumdan çekerek kenara götürdü; "Annen burada, ona götürceğim seni." dediğinde elim ayağım birbirine dolandı. Ne diyeceğimi, konuşacağımı unuttum, ağzım kurudu. Annem duvarın arkasında, ağılamaktan şişmiş gözlerle bekliyordu. Hiçkırıklarla bana öyle bir sarıldı ki bir an nefes alamadım. Yaz sıcaklığında terden, ağılamaktan ıslanmış dudaklarıyla yüzümün her yanını öpüyor kokuyordu. Sonra burnunu çekerek iki eliyle başımı geriye doğru itip yüzüme bakmaya başladı. Dudaklarının titreşmesinden, hiçkırılmaktan konuşamıyordu. Ben de sessiz sessiz ağlıyordum. Sonra sırtımı kerpiç duvara yaslayıp oturdum. Ellerimi sımsıkı tutmuş, arka arkaya sorular soruyordu fazla vaktimiz olmadığından. Annemi benden aldıktan bir yıl sonra başka biriyle evlendirmişler. Annem yeni eşine yalvarsa da ne beni yanına almayı ne de arada bir görüşmemizi kabul ettirebilmiş. İkimizi de en yakınlarımızı esir almış, köle gibi kullanıyorlardı. Bunları anlatırken utancından yüzüme bakmıyor, başı önde konuşuyordu. "Canını sıkma, ben iyiyim. Arada bir görüşebilsen!" derken boğazım tıkanı. O sırada annem, küçük bir çıkın yaptığı mendili göğsünden çıkarıp bana uzattı.

"Al bunu sakla. Uzun zamandır senin için biriktiriyordum. İhtiyacın olduğunda bizim bakkal Halil emmiye ver, sana bozdurur. Ağzı sıkı adamdır babanı da çok severdi." dedi. Ben de şaşkınlıkla çıkının düğümünü açtım, içinde küçük büyük altınlar vardı. Gözlerim ayrıldı; anne bunlar çok tutar! Senin de ihtiyacın vardır!" desem de elimi tutup "Sana ne yapsam az, ihtiyacın olunca kullan kızım." diye ünledi. Sarıldık, ellerini öptüm. Annem çok güzel kokuyordu. Mendil de aynı annem gibi kokuyordu. Gelecek günlerde onu özledikçe çıkarıp koklayacağımı o anda biliyordum.

Annemden ayrılırken onu bir daha ne zaman görecektim ya da bundan sonra görüşebilecek miydim, bilmiyordum. Onun o kokusunu aldıktan sonra daha çok düşünmeye, özlemeye başlamıştım. Hiç görmesem daha iyiydi belki de diye düşünsem de, o düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırıyordum. Beni böyle sevdiğinden emin olmak bana güç veriyordu.

Benim için hayat hep aynıydı. Evde, tarlada sürekli çalışmak... Çalışmak... On yedi yaşına geldiğimde mahallemizden bir komşumuz, oğluna istemeye gelmiş. Ninemle dedem konuşurlarken duydum. Daha önce de isteyen olmuş ama onlar uzakmış. Burası yakın olduğu için yine onlara göz kulak olabiliyordum. Beni nişanlayacakları zaman öğrendim ancak. Diğer komşu kızları gibi koca meraklısı değildim. Annemle babamın özleminden, kendi geleceğime dair hayal bile kurmamıştım. Hem ben daha çok küçüktüm. Nineme de bunu söyleyecek oldum, kızların böyle şeylere karışmayacağından tutun da utanmazlığıma varana kadar demediğini bırakmadı. Nişanlılık dönemimiz çok uzun sürmedi. Bu dönemde de nişanımı sadece arada bir uzaktan görüyordum, hiç oturup konuşmadık. İçimde de böyle bir istek yoktu zaten.

Evlenmiştik, ama eşimin de evlenmeye çok hevesli olmadığını anlamıştım. Askerden yeni gelmişti. Tarlada bahçede çalışmayı da sevmiyor, bütün gününü kahvede geçiriyordu. Benim içinse hayat, geldiğim yerde de aynı süratle devam ediyordu. Tek fark, ninemle dedem yerine başkalarına hizmet ediyordum. Yine her sabah erkenden kalkıyor, ahırdaki işleri yaptıktan sonra tarlaya gidiyorduk. Eşim gelmiyordu ama kaynanam ve kayınbabamla birlikte gidiyorduk. Zamanla kaynanam da gelmemeye başladı. Bir süre sonra da çoğunlukla tek başıma, atları bile arabaya kendim koşup tarlanın yoluna düşüyordum. Arabayla yarım saat sürüyordu. Gün batana kadar ırgatlık yapıyordum, beni umursamayan yeni ailem için. Hamile olduğumu anladığımda, sevindim mi üzüldüm mü bilemedim. Bu vesile ile belki biraz dinlenirim zannetmişim ama o da olmadı. Aynı akışında sürüp gitti her şey. Hamileliğim iyice ilerlemesine rağmen koşturmam devam ediyordu. Çok yorgundum, annemi özlemiştim; onun kollarına atılıp bağıra bağıra ağlamak, sonra da günlerce uyumak istiyordum. Ara ara hafif sancılarım olmaya başlayınca, köyde, "Ebe Nine" dediğimiz yaşlı

kadını getirdi kaynanam. Herkesin doğumunu o yaptı-
yordu, beni muayene etti. “Artık her an hazırlıklı olun!”
demesine rağmen, sabahleyin tarlaya yine tek başıma git-
tim. Öğleden sonra ani bir sancı başladı. Atı çözdüğüm
için arabaya koşacak halim yoktu. Haymanın altındaki
hasırın üzerine uzandım. Biraz azalsın diye beklerken
sancı daha da çoğaldı. Ebe ninenin dediği çıkmıştı ga-
liba. İlk doğumum olduğu için ne yapacağımı bilmiyor,
çok korkuyordum. Ağlayarak “Allah’ım bu çocuğu do-
ğurmama, onu sağlıklı büyütmemeye izin ver! Kocam ola-
cak o adama da başka evlat yüzü gösterme!” diye yalvarı-
yordum. Sancı öyle dayanılmaz hal almıştı ki haymanın
direğini sımsıkı tutmuş, var gücümle bağıırıyordum. Bir
saat kadar süren feryatlarımın ardından müthiş bir acıyla
bebeğim dünyaya geldi. Tükenmiş bir haldeydim. Yav-
rumu yanıma çekecek gücüm yoktu. Gözlerim karardı,
kendimden geçmişim. Derinlerden gelen ağlama sesiyle
kendime geldim. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum
ama bebeğim ağlıyordu, hava da karamaya başlamıştı.
Kendimi zorlayarak yerimden doğrulup bebeğime doğru
kaymaya çalıştım. Yan tarafımda duran sofa bezini üze-
rine örttüm. Ağlaması durmuyordu, yüzünü tam olarak
göremesem de ellerimle incitmeden okşamaya başladım.
Okşamaya devam edince bebeğim sustu. Ağlayarak gü-
lünebileceğini öğrendiğim çok özel bir an yaşıyorduk oğ-
lumla. Biz bu haldeyken bir at arabasının bize doğru yak-
laştığını karartı halinde görüyordum. Gelenlerin eşimle
kaynanam olduğunu seslerinden anladım. Daha sonra
ebe nineyi fark ettim. Yaşlı kadın, bizimkilere söylene-
rek yanıma oturdu. “Ben size demedim mi her an doğa-
bilir...” diye söylenmeye devam ederken bebeğin sağına
soluna bakıyordu. Eşimin ona tuttuğu fenerin ışığından
zar zor görebildiğim kadarıyla göbek kordonunu kesti-
ğini anlamıştım. Eşimin böyle bir mucize karşısındaki
duyarsızlığı, ruhsuzluğu, utanmazlığı beni tiksindiriyor-
du. Eve geldiğimizde de hiç birinde utanan, mahcup bir
halolmadığını gördüm. Onlar için olağandan biraz daha
farklı bir gündü o kadar.

Bebeğimin sayesinde dinlenme fırsatım olmuştu ney-
se ki. İlk andan başlayarak, aramızda inanılmaz bir bağ
kurduk. Onu kucağıma aldığımda tüm sıkıntılarıımı unu-
tuyor, hiç kimseyi önemsemiyordum. Yaşama tutunmam
için gönderilmiş bir armağandı o bana.

Günler, haftalar, aylar, yıllar geçip gitmiş oğlum dört
yaşına gelmişti. Kaynanam durmadan ikinci çocuk niye
olmuyor diye konuşmaya başlamıştı. Eşimden ses çıkmı-
yor, çünkü hazır çocuğunu gördüğü yoktu zaten. Ben de
cevap bile vermiyordum. Bir gün; “Bir sene içinde ikin-
ci çocuğu doğurmazsan oğlumu evlendireceğim.” dedi.
Öyle bir rahatlamıştım ki içimden “İnşallah öyle olur!”
dedim. Bu benim kurtuluşum demekti. Bir yıl geçmeden
eşimi evlendirdiler. Yeni gelin adayı resmi nikâh isteyin-
ce hemen boşandık ama aynı evde oturacaktık. Şimdilik
buna razı olmuşum ama üzerimden büyük bir yük kalk-
mıştı boşandığımız için. Sadece, oğlunu bir kez kucağına
alıp, koklayıp sevmeyişine çok üzülüyordum.

Bir süre sonra kayınvalidemi kaybettik. Eski eşim bir
yıllık evliydi ama henüz çocukları olmamıştı. Ettiğim du-
anın kabul olduğunu düşünmeye başlamıştım. Birkaç ay
sonra dedemi de kaybedince cenazeden sonra ninemle
kalmaya başladım. Böylece tamamen o adamdan, o sefil
hayattan kurtulmuş oldum.

Önceki hayatımda da yani evlenmeden önce de çok
rahat içinde yaşamasam da nihayetinde orası benim

evimdi. Oğlum ilkokula başlamış, ninemle geçinip gi-
diyorduk. O da artık yalnız kaldığı, yaşlandığı için bana
karşı ılımlı davranıyordu. Bu fırsattan faydalanarak an-
neme haber gönderdim gelsin diye. Böylece annemle
birbirimize gidip gelmeye başladık. Onun kocası da artık
rahatsız olduğundan sesi çıkmaz olmuş, bize mani ola-
mıyordu. Yıllar sonra kavuşmanın mutluluğunu yaşıyor-
duk. Yeni eşinden de iki kızı olmuştu annemin. Bir anda
iki kız kardeşe sahip olmak çok garipti ama kaynaşma-
mız zor olmadı. Birbirimizi çok sevdik. Annem benimle
yaşayamadığını torununda yaşıyor, geçen günlerin acısı-
nı çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Bu arada yıllar geçse de eski eşimin çocuğu olmamış-
tı. Onun da umurunda olduğunu sanmıyorum. Sadece
ondan kurtulmama neden olan bu olay için kaynanama
minnettardım. Aksi halde dedem de ninem de ondan bo-
şanmama asla razı gelmezlerdi. Adam üstüme kuma ge-
tirdiği halde ses etmemişlerdi çünkü. Oğlumun ilkokulu
bitireceği yıl kaynanam da rahmetli oldu. Köyde ortaokul
olmadığı için kasabaya gitmemiz gerekiyordu. Babam
ailenin tek çocuğu olduğundan dedemlerin varisi ben-
le oğlumdu. Tarlaları sattım ama eve kıyamadım. Orada
doğmuşum, babam orada yaşamıştı. Arada bir gelirdim
belki. Kasabadan bir ev aldım, oğlumla oraya yerleştik.
Ortaokulla liseyi orada okuduktan sonra, üniversite için
Ankara’ya gidecekti. Annemin verdiği altınlar halâ du-
ruyordu bir kısmını bozdurup oğlumun ihtiyaçlarını
gördük. Kasabaya taşındığımız yıl kurslara gidip, biçki
– dikiş öğrenmişim. Artık terzi olarak geçimimizi
sağlıyordum. Birbirimizden ayrılmak zor gelse de olması
gereken buydu. Neyse ki annem, kardeşlerim vardı artık.
Seni yalnız bırakmayız diyerek teselli ediyorlardı. Sayılı
günler geçmiş, oğlum okulunu dereceyle bitirmişti. Ba-
şından beri hocaları da kendi de üniversitede kalma planı
yapıyorlardı, okul bitince de bunu gerçekleştirdi. Onun-
la daima gurur duydum. Bir gün dünya tatlısı bir kızla
tanıştırdığında o anda kanım kaynadı. Birbirlerini çok
sevdiikleri her hallerinden belliydi. Gerisi boş değil miy-
di zaten. Bir süre sonra evlendiler. Çok mutluyduk, hâlâ
da mutluyuz. Ardından bebek müjdesi verdiklerinde se-
vinçten ne diyeceğimi bilemedim. “Allah’ım mutluluk bu
işte!” diyordum içimden. Henüz kırk beş yaşımıdayken
babaanne oluyordum. Hayat beni öyle yormuştu ki yüz
kırk beş yıl yaşamış gibiydim. Bunca zorluklar, sıkıntılar,
yokluklar daha neler neler...

Nasıl sığmıştı kırk beş yıla. Annem de benim gibi er-
ken evlendirildiği için o da atmış üç yaşında torununun
çocuğunu bekliyordu. Hastane odasında doğumu heye-
canla beklerken zaman geçmiyordu. Odadan koridora
taşan çiçekler neşemize ortak olmuştu. Uzun bir bek-
leyişten sonra önce bebeğimizi, arkasından da annesini
getirdiler.

Torunumu kucağıma aldığımda bembeyaz kunda-
ğının içinde prenseslere benziyordu. Oğlumu sardığım
sofra bezi... tarlada tek başıma... hayma direğinden güç
alarak... bebeğimi doğurmam üzerinden asırlar mı geç-
mişti? Yoksa medeniyeti, insan değerini bilmenin nor-
mal sonuçları mıydı şu an olanlar diye düşünmeden ede-
miyordum.

Annem, ben, gelinim el ele birbirimizi kutlarken, artık
kadının kadına zulüm ettiği yılların uzaklarda kalmasını
diliyorduk. En azından bizler zor durumda olan, elimi-
zin erdiği tüm kadınlara destek olacağımızı biliyorduk.
Olmaması gereken de bu değil miydi zaten...

Yavuz DİNÇ

ZAMANDAN İZLER

ne fırtınalar bilirim
vira bismillah deyip hayata açılan tekneyi savururken
zamansız kopan vaveylalar bırakır ardından
dalgalar kabartıp döver kıyıdaki sarp kayaçları
kökler sökülür dikili taşlar yıkılır
haddi bildirilen insan

önce bir hırçınlık
ardından diz çökerten azametini yaşatır
ve sonrası sükûnetle gelen güneşin ışıltısı

ne rüzgârlar bilirim
hafif bir esintiyle sıcaktan kavrulan bedenleri serinletir
meltem olmuş sahilde maşuklara sırdaş
sıcağa rahmet soğuğa rahmet
bulutlar dolmuş yağmurlar getirir

önce bir hayranlık
ardından sükunetin getirdiği azgınlık
ve sonrası azınlığın
ardından gelen ateş

ne sular bilirim
ruhumuza açılmış kanyonlarda varlığı
hırçınlığıyla kayaçları yara yara gider meçhule
bazen de durulmuş ve berrak
sükûnete ermiş su kaybolursun bakınca
kaynayan pınarlar olmuş yamaçlarda
dağ başlarını sarmış duman
damla damla inen yağmur
toprağı doyurmuş

su yolunu bulacak elbet
akar okşar taşı ve su sarmaş dolaş
ve yontma taş devri olmuş cilalı taş

ne vakitler bilirim
her anın izlerini bırakılmış yaşama
bir an bir asır, bir asır bir an olmuş

her akışın ardında bir iz
her esişin ardında bir iz
her geçen vaktin ardında bir iz
bütün pörsümüş tarafları budana budana arta kalan kanyon
bakınca kendi mazini yaşarsın kayaçların suretinde
ve maziden arta kalan şimdiki zamanda bizler
aynı kayaçlar gibi suretlerimizde zamandan izler

M.Nihat MALKOÇ

ŞEHİT İLHAN VARANK'IN ARDINDAN

Abdestini alarak bir yiğit yola çıktı
Şehadet sarayının kapıları açıldı
'Acaba' diyemezdi, söz konusu vatandı
Bu hakikat dostunun canı yurda adandı
Hakikate yaslandı, teslim olmadı güce
Hain sızmasın diye nöbetteydi o gece
Haçlı'nın maşaları saldırınca yurduna
Kurşunlara yürüdü, hiç bakmadı ardına
Diriliş çağrısına ses verdi İlhan Hoca
Gönül bahçelerinden gül derdi İlhan Hoca

O ki yiğit süvari, önden giden atlıydı
Şehadete koşarken rüzgârdan kanatlıydı
O gece vatan için ölmeye niyet etti
Bu dünya gurbetinden sılaya hicret etti
Milleti sömürenin karşısında durandı
Ömrünün saatini şehadete kurandı
Bu dünya mektebinde son dersini verdi o!...
Ölüme gülümsedi, maksuduna erdi o!...
Önden giden atlıydı, öncüydi İlhan Hoca
Hainler tenekeydi, inciydi İlhan Hoca

O gece akan kanı bayrakta hilâl oldu
Ezan ve selâlarda çınlayan Bilâl oldu
O/nurlu tarihini yiğit vurdu sırtına
Bakmayı düşünmedi, bir kez bile ardına
İyice çukurlaşan bu dünyadan savuştu
Canından çok sevdiği Yaradan'a kavuştu
Zaman bu direnişin şahittir her anına
İlhan Hoca katıldı şehitler kervanına
Dağlardan kopup gelen bir seldi İlhan Hoca
Temmuz'un sıcağında bir yeldi İlhan Hoca

Biliyordu ki millet ve Hakk yanımızdaydı
Bayrağın kırmızısı akan kanımızdaydı
Milletine inandı, tanımadı paşayı
Rezil rüsva eyledi ikiyezli maşayı
Göklerden geldi emir, yıldıza yoldaş oldu
Gözlerinden süzülen bir damlacık yaş oldu
Kurşundan beter saydı ihanet acısını
Bir kez bile duymadı ölümün sancısını
Zalimin karşısında bir dağdı İlhan Hoca
Gonca gül yetiştiren bir bağdı İlhan Hoca

Dudaklarında tekbir, elinde bayrak vardı
Öyle coşkuluydu ki İstanbul ona dardı
O zifirî gecede bizlere neler oldu?
Goncalar gül olmadan bahçelerinde soldu
Vatandı mevzubahis, ona dair dilekler...
Şehidin bedenini kucakladı melekler
O ki Saraçhanede ölümü öldürendi
Kendi gülemese de vatanı güldürendi
Hainlerin önünde dik durdu İlhan Hoca
Bize vatan eyledi bu yurdu İlhan Hoca

Asımların hocası, eğitim neferiydi
Biliyordu bu gidiş son kutlu seferiydi
O gece bayrağını kalp gönderine astı
Bu şerefli yiğidi toprak bağrına bastı
Şehadet şerbetini bir yudumda içti o
Güzeller güzelinin diyarına göçtü o
Vatana sevdalıydı, asil ruh taşıyordu
Maddeden ölse bile kalplerde yaşıyordu
İstiklâl köprüsünün başıydı İlhan Hoca
Ümmetin atan kalbi, yaşıydı İlhan Hoca

Doğuştan yığitti o; er doğan, er öldü
Millet için ağlayan, millet için gülendi
Mazlumdan yana oldu, hakkı tutup kaldırdı
Dostunu abat etti, düşmanına saldırdı
Meydan meydan dolaştı, kurşunla alay etti
'Ben' yerine 'Biz' dedi, zorları kolay etti
Hakk onu şehitlerin sofrasına buyurdu
Canını siper etti, öksüz koymadı yurdu
Gözümüzde büyüdü, dağ oldu İlhan Hoca
Ölenler hayvan imiş, sağ oldu İlhan Hoca

Firavunlara inat, Yusufça yaşadı o
Faydasız her ne varsa hepsini boşadı o
Aslan gibi kükredi, kırdı çelik kafesi
Son sözü 'Allah' oldu, verirken son nefesi
Kuşandı al bayrağı, kefeni niyetine
Geçerken selâm verdi melekût heyetine
15 Temmuz gecesi kışı bahar eyledi
Zifirî karanlığı nurlu nehar eyledi
Hakk'ı tutup kaldıran bir eldi İlhan Hoca
Candan aziz vatana bedeldi İlhan Hoca

Mehmet MORTAŞ

ŞAIRİN GÜN DOĞUMU

Ah şair! Bu yaşamlar sahile vuran irin dalgaları ile besler kendini. Cehenneme ulaşmanın en meşru yolu, kin ateşi ile kin bahçelerinde naralar atarak dolaşmak. Bu nedenle teninde altın rengine boyanmış yazdan kalma güneş izini bulamazsın. Gözlerinde kırağı çalmış mevsimleri öyle ki hiç bulamazsın. Girdin şehrin en zayıf noktasından. Fakat yel değirmenlerine karşı koyan bir Donkişot değil halin, bilesin. Krala karşı mücadele eden Robin Hood hiç değil. Mekanik medeniyetin hayal üstü kahramanı Süpermen'i aklına dahi getirme. Ki modern medeniyetin kahramanları seni öldürmeye gelebilir. Hayallerini, ruhunu, şiirlerini işgal edebilir. Anlaşılmaz bir trans haline girersin, heybendeki azığın tel tel dökülebilir. Eğer şiirlerin, kelimelerin gücün yetmiyorsa, modernizmin kahramanları, yaşam alanını, ruh dünyanı, değer verdiği her şeyini tarumar eder. Bu nedenle aşağıdaki yazdıklarına kulak ver şair.

Bakırdan gökyüzünün üstünde altın rengine boyanmış güneşin ışıkları. İrinden dalgaların, kavislenerek linç edilmiş deriden giydirilmiş evlere vurduğu sahil-

saldırılarına karşı korusun tarumar olmaktan. Hani ateşten denizi mumdan gemiler ile geçmeden önce hazırlamıştın kendini. Derin mi derin bir kelimenin hayaline düşmüştün; günlerce çile çekmiş, ham olma halinden kurtulmuş, gönüllerde pişirilmiş sözcükler hazırlamıştın da heybene koymuştun. Sözcüklerinle güneş gibi ol şair, şehrin buz gibi havaya bürünmüş sokaklarında, kusurlara bürünmüş hayatlara karşı gece gibi. Burada zaman, her gökdelenin en kuytu yerinde pusudadır, aniden çıkan kuzey poyrazı gibi vurur seni sırtından. Eğer vurulursan camekânların zalim yüzüne, dipsiz bir kuyunun önünde duruyorsun demektir. Vahşi cazibesi çektiği gibi seni de çeker hayalden kurulmuş zevk ve eğlenceden devasa çarkına. Şiirlerinle ağaçlardan çalınmış yaprak hışırtılarını vermeye, gönülleri fethetmeye geldin, fakata yın yükselen sesi şiirde perişan. Şehrin betondan gölgesinde tonlarca kelime yığılıdır. Kimisi pas tutmuş, mekânsız caddelerde yuvarlanır anlaşılmaz sesler çıkararak. Kimisi kitapların anlaşılmaz yerlerinde gezinir kitap yüklü arabalara binerek. Kimisi ve de

deydik. Kelimeler çuvala konan mızrak gibi sığmıyordu heybemize. Rahatsızlıklarını her hâlükârda belli ediyorlardı, debeleniyorlardı baharı gören bir kısrak gibi. Senin de yüreğin okyanuslar gibi debelensin şair. Kendini okyanusta bir damla olarak gör ve mütevazı ol, kibrinden debelenen kelimelere aldırma. Okyanusu bir bardak suya hapsedsen dahi kendini büyük görme. Gir korkusuzca irinden sahile sırtını dayamış şehre. Gir şehrin en zayıf noktasından, yani ölümün istatistiksel verilere dayanmayan yerinden. Batıya hayran hayran bakan taşeron beyinler gibi olma. Heybendeki kelimeler yüreğini çepeçevre çevirsin. Her türlü görsel ve işitsel

en önemlisi insan beynini meşgul eder patlamaya hazır saatli bomba gibi. Gökdelenlerin gölgesindeki cümleler de tıbbi terimlerin bilmecesidir. Kin ateşi ile yaşar insan cümleleri suskun bakışlar arasında. Bu öyle bir kin ateşi ki hiçbir medeniyet barınmaz, hiçbir şehir ayakta duramaz, yerle bir olur bütün yaşamlar.

Kelimelerinle gün doğumunu yeniden başlat şair. Tan yerinin taze kızılığında kuşlar, şiirden bir gökyüzü çizsin hayata. Şehir, yağmur damlasının üstünde yükselsin; avuçlarında topla ırmakları. Nehirler ve gözyaşları ile yoğrulan kelimelerinle yeniden doğ.

İsmail OKUTAN

IRMAKLARDAN ÇAĞILTILAR GELİYOR ÜZERİME

hüzün ki bakışlarıma saklanan gizdir
 bana en çok seni anlatan
 ve en çok beni ağlatan
 uzun bir ıslık çalıyor içimde ıssızlık
 tutunduğum bir ip gibidir rüya
 başına buyruk buruk bu dünya
 koptu boylu boyunca, içimde dağıldı antik zamanlardan kesitler
 başbaşa kalınca kalbimi çoğaltıyor yalnızlık
 deli gibi akan ırmaklardan çağiltılar geliyor üzerime
 bir kasırganın yumağını çözerek
 bir ırmağın bağını çözerek
 soğuktan donar yazın buruk bir akşam
 ayazı kim üzüyordu kim
 kim aldı mazlum güllerin ahını

ey sularını köprüte köprüte akan ırmak
 ey ağzını köprüte köprüte koşan küheylan
 ey yüreği titreye titreye kaçan ceylan
 böyle hoyrat bir zamanda
 bir çarkıfelek olan bu dünyanın içinde
 dönme dolap gibi başımı döndüre döndüre
 gurbetten gurbete mahkûm olduğumuz dünya
 ah dünya, ey dünya nerededir uğrağımız
 nerededir durağımız bizim
 ölümü bir kepenk gibi örtüp üstümüze
 peşimizden nazlanan hayatı ağlatıyoruz

ey sürgünlerden gelen
 ey elma kokulu evimiz
 ey sevdasına tutkulu
 eyacının tezgâhından yeni tatlar devşiren derviş
 artık yalnızlık zindanında kalıp pişmek gerek
 fiıs fiıs diye sesini gönderiyor bize bir engerek
 siyah renginde gecelerin gergefi
 ey bir güvercin gibi şiir yuvasını ören
 ey bir anne gibi gecenin saçlarından örgüler yapan şair
 halkımız, güller devşirsin gülücüklerimizden
 sesimizi duyup sokağa çıksın halkımız
 böyle kutsaldır sevdamız direnişimiz gibi

Filiz Kalkışım ÇOLAK

YEŞİL SUSKUNLUĞU

yeşile sar bedenimi sevdiğim
giderken benden gözleri mavilerinin
akarken koynuna tan yelinin
çocukluğumun kavak püskülünden düşleri
küçük bir kızın umutlarından alırken
bıçak suskunluğu yokluğunu
usulca körfezin kan ağartısına bırak
tek damla katre akmadan yağmurun sinesinden hasretine
küserken dudakları bülbüllerin gençliğini
başı dibi düğümlü bir gömleğin kucağına
lavanta kınası kokulu masumiyetimin kundağına sar
sevdanı sayıklayan sevmelerimin yetim yanını
karanfilleri yak giderayak
gök kubbenin şehirler eğilen sancılarına
ellerim kapanıp bir daha dileyemezken seni yaradan'dan
denizin karayelde salınan siyah saçlarından
ak boynuna as künyemi

anamın tarhana kokulu ellerinden kopsun kıyametine
yaşımın gelincik çiçekleri
gözlerimin yollarında kalan bakışlarına
takılsın düşlerimden arda kalan papatyalar
susarken ceninler doğmayan çığlıklarımı
kefenimin dilkeşhaveran makamında ağlayan yeşillerine
ah sevdiğim
acılarımın üzerine sessizce ört beni

Aras ALTUNBEY

YARA

dalları mermer yontusuyla kırılıyor
 akşama kalmaz
 bahar yağmuruna dalan anlık gelir geyik alayları
 yüreğini soğuk kırılğan bakışlarına asarlar
 geçit töreninde gibi gelir
 çilenin mahzun dilinde hayret tadı
 sabır, gövdemle beraber girer içeri
 behr yorgun güldür
 yol, eğik başımla beraber
 kuruyken okşa özümse yapraklarımı
 yağmuruma dikiş at
 topla deniz kabuklarımı
 not, yaram bir defterin sonu
 çarmıha asılan suratımdır

Muhammet Yalçın AZİZOĞLU

KİR TUTMAZ

Ah! Şu yüreğim
 Kalaysız bir tencere
 Zehir pişmekte

Şu kör gözlerim
 Nura hasret ve mağlup
 Sür merhem bulup

Aksak ayaklar
 Eklemler dünden kırık
 Yan bağlar yırtık

Zihin bulanık
 Fikir bulanıklaşmış
 Ar us'tan çıkmış

Kalbini sorsan
 İşlevsel nano kaplama
 Tek kirli benim

Duygular ırmak
 Şiir, mektup ve ağıt
 Kir tutmaz kâğıt

Mustafa IŞIK

DÜŞLERİN ÇAĞRILISI

aynı geçmişe yol alırken
ıslanan çift ayağın hatırasıdır
ağaçtan soyunan eylül hüznüyle
dal budak pencere kırgınlığım

bütün çiçekler sana benzerdi
divanesi sessizlik bir antik çağın
har vurup harman savrulu düşlerin
en تنها akşamıydı sarkıtların

her tokmağa el değildin, süveyla
suskunluk ülkesinin kapılarına
beni ayrılığın ulağı diktin

yalnızlık pınarını içtim, yüzün ay
sesin seher esintisi, şebnem nefesi
tennureye sarılı bulut olup
göğün yüzüne kuruldun

umut, her gece yine ve yeniden
kona kalka tünek arayan kuştur
ayaklanır rüzgar, saçların eylül
sokağımıza münadidir sesin

iyi ki uzaktayız diye şükrediyorum
yoksa her gece sana gelmeye
yetecek yürek mi bırakırsın

bilesin, düşlerim kağıttan kayık
kıyıları buruşuk deniz içmekten
sen de nuh gemisini unutursun

süveyla! suya yazı, rüzgara yazgı
ismail nidasına adak sen misin

sen, göğün utangaç yıldızısın
süveyla, yüreği avucunda çocuk
gel sırrını öğret bana / her masal
kaf ardına anka'sız nasıl uçarsın?

Vedat YARIŞAN

ROZA'YA ÇAĞRI

şu
göğün asık suratıyla karşıla
ilk bahar sabahlarını
bulutlar konar başka şehre
limanlar selamlar uzaktan geleni
yağmur yağarsa saklanma
bütün günahların arınsın /roza

bak
yüzümün rengi solmuş acıdan
gökyüzünden damlasa bi yaş
gönlümdeki adın kış olur
kurağın tam ortasında gülümse
kentin çocukları yetinsin

roza
ben bir deliyim
her akşam karanlığın tam ortasında
direğin tellerine asıyorum umutlarımı
ağlamaklı çığlıklar atsam da
bölündüm bin parçaya

kış vakti
sallanan dişlerimle büyüttüm hayallerimi
yoksul bir çağdan gelmeyim
bi yanım ateş, bi yanım buz kesiği
aldanma yarı çıplak güne
ölümsüz değildir hiç kimse

roza
bırak güçlük çekiyorum
buralar bana göre değil
arkamdan ağıtlar yakma
geceleri gel şiirler mırıldan kulağıma
sesini bohçama saklayacağım
her dinlediğimde çiçekler açacak odam

roza
dedim ya
ben bir deliyim

Rıdvan YILDIZ

TERS İMZA

seni topladım savrulan kokulardan
dağılmışsın yağmur kuruyor toprağında

arkeologlar geleceği arıyor belki de
durmuş toprağın içine bakarak

kimse bilmesin öteki yanımı
yüzüm araf'ta büyük işkence

eğer gözlerim ilaç olmazsa yüzüne
telaşa dön istersen
içinden adım çıkacak yine

kimse evinde değil
çünkü yeraltındadır dünden kalmadır insan

kimsenin evi yok sesimin yurdu
yorulmuş bütün sesler çıkmazda

bir çığlık asla iyileşmez yazıda
haydi dışarı çıkalım
buraya gömüldük sonsuz öpüşelim

Yakup DİKER

DÜNYA LİMANI

Biz buraya atıldık
Annelerimizin rahminden
Günahlarımızla ve
Kordon bağımızla.

Biz buraya atıldık
Yaşamak, ölmek, sevmek için
İnsan bazen sevgiden ibaret
İnsan çok yönlü bir keder burada.

Biz buraya atıldık
Evet buraya, tam da buraya
Dünyaya yani
Yıllar boyu karın boşluğunda
Onarılan çatlağa.

Biz buraya atılmışken haykırılım
Kırk dakikanın sonundaki tebessüm
Kayalık dünya

Cemal KARSAVAN

TUTSAK ANLARA ESİR

nadide atlas halıydı yürek
dalga dalga yelkenlilerle
koylarında gelgitler
bir ayağı boşluğu kucaklarken
düşen hatıralarda

esmeli miydi rüzgarlar
devrik cümlelerden vurgun yemiş
yüksek uçurumların kıyısında
faylar yarılmış engebesiz
gül açan dikenlerin gölgesinde

zil takmış baharlar yaşar
asma çardaklı düşler
desen desen gökkuşağı
gözleri çukur ayna yıllarda
çatısız mekanlara açılan

avuçlarında bahar yeşerir
yaşar kelebeğin kanatlarında
düzlemleri mavi çizgiler
ezgiler salınır kulaklarında
ritim tutar kavak yelleri

kuzeylerin gün dönümü
şafağa düşen sabahlar
öper yanağını lodos
aynalara gülen gözler
düşleri serer güneşe

eksilen hücreler yenilenir
gamzelerinde çiçek açan
sözcükler dolanır mercan kıyılarında
orkide takılmış saçlar
rüzgara kanat açardı

toprağa düşen verimdi
beyaz sarı mavi yeşil
nefesleri yağmur damlası
uzun bir öykünün ilk sayfası
tutsak anlara esir

Gökay ATAÇ

NEDEN

kırık dökük bir evin
sahte kapılarında
pişmiş erik kokusu siniyor
yenilenmişim salyangoz duvarlarında
şimdi bulamazsın inanacak gözleri
kayboldu hepsi
neden değişiyor dünya
her seferinde
yağmurlu göğün altında
kahvaltı sofrası hazır
dinç bedenlerde sarılmış heyecan
son kez lezzetli yemekler
yediğimiz masalarda
hesapsız sohbetlerden yoksun
inanılmayacak zerrelere
bir gönül dökmüştüm
alıcısı yok
cevabı yok kimselerde
neden bu kadar güzel
sevmek seni
hep aynıyken her şey
neden

Hızır İrfan ÖNDER

OLMASAYDI

anlık olmasaydı hayat
kayıp gider miydi elimizden

ana olmasaydı toprak
hiç kucaklar mıydı ölü bedenimizi

eğer olgun olmasaydı insan
Allah, emaneti ona yükler miydi

Adil BAŞOĞUL

ULU UMUT ATEŞİ

ulu bir dilek ateşinin dibindeyim
güvercinler
ve zeytinlikler
ateşin ışıklı kıızıl yansıması vuruyor yüzümüze
güvercinlere
ve zeytinliklere

ulu bir denizdir düşüncelerim
düşünceler görülmez
sadece yaşanır düşünceler
gelin görün ki
kafasını koparıyorlar bir asi yakışıklı delikanlının

umutları yok etmek için
umutlar yok olmaz
öldürmekle ölmüyor umutlar bilmiyorlar
bilin ki bu çocuklar
sizin güzel günleriniz için ölüyorlar

ulu bir dilek ateşinin dibindeyim
ve ölümü içen o çocuklar
ve zeytinlikler
ölümsüzlüğe yürüyorlar
ve güvercinler
ulu bir ateşin kıızıl yansıması vuruyor yüzüme
siz kurtulun diye

İbrahim BİRGÜL

YAĞMURLA YÜZLEŞME

göge bakıyorum utangaç mor bir bulut kaplamış her yeri
 oturuyorum pörsümüş sefil bir bank üzerinde
 önümden sıralı evler geçiyor
 önümden zincirleme yalnızlık
 ve taze ağıtlar bir ölümün ardından üzerime serpilen
 geç kalmadım yağmur seninle
 büyük buluşmamıza geç kalmadım
 ben bütün saatlerimi seninle konuşmaya ayarladım

aç kargalar yiyecek bir şey bulamamışken
 seyyahlar daha düşmemişken yollara
 ve satıcılar bağırmamışken
 simitçiler tutmamışken köşe başlarını henüz
 hazırım seninle hayatın uzatma dakikalarını oynamaya
 ve bütün kelimelerinle yüzleşmeye
 şahit olsun tüm konuşmalarımıza ey yağmur
 ağaçlar ile uykusu kaybolmuş çocuklar

soylu rüzgârlar da otursun şöyle yalnızlığımızın bir kenarına
 dinlesin bizi sabah sarhoşluğu üzerinde olan
 yüzünü yıkamamış mahmur kuşlar.
 ve mahalle fırınından çıkan o kahırlı duman
 işlesin genzimizin ta içine kadar

yüzleşmek istiyorum seninle ey yağmur
 işte getirdim sana yüzümdeki yorgunluğu
 alnımdaki çizgiyi, uykusuzluğumu
 ve avuçlarımda biriken terleri
 sana daha ne vereyim ey yağmur
 bu kahrın neden
 sularını ben bitirmedim, toprağını ben kaybetmedim şehrimin
 oku yüzümdeki ifadeleri yağmur beni hecelemeden oku

hazırım bütün cümlelerimi saymaya bir bir ey yağmur
 seni bekliyorum sözlerden kuşandım kılıcımı
 haydi gel arala buluttan perdeleri
 sözler ağzımın içinde yontulmuş taş gibi seni bekliyor
 yokuşlardan inen su gibi
 söylenecek bir sır gibiyim

yalnız bir rüya görmüştüm ey yağmur kayıp zamanlarımda
 bir gece şehrin her yerinde sesin yankılanıyordu
 bir beyaz suret usulca
 uzaklara doğru çekilmişti serin karanlıklarında gecenin
 ve parmaklarımın uçlarından narin bir yaprak düşüvermişti yere
 ah yağmur bu yüzden belki hep uzaklara bakışım
 bu yüzden belki seni yüzleşmeye çağırışım

YENİLGİNİN ZAFERİ / ARİF ONUR SOLAK

Arif Onur Solak'ın 2018 Eylül ayında İyilik Atölyesi Yayınları'ndan çıkan Yenilginin Zaferi isimli kitabı, şiir tasvirinin içinde yer alan en belirgin vasıflardan olan durup düşündürme özelliğini henüz isminden başlatıyor, sayfalar çevrilmeye başlandıkça aynı hususiyetin tüm şiirlere yansıdığını da gözlemlemek çok zor olmuyor.

Tamamı serbest vezin ile yazılmış, 64 sayfaya sığdırılmış, her biri 3-4 sayfa aralığında 17 adet şiirden oluşuyor kitap. Şiirlerde, başlıklardan başlayan bir sıra dışılık ve özgünlük hemen fark ediliyor. Kendi İçine Dönen İnsan, Psikonevroz Bir Düş Yetimi, Şehir Günlükleri ve Sana Son Söz, Gidişin Memleket Meselesi, İnancımız Memleket Kokuyor Leyla, Yarım Kalmış Rüyaların Efkar Saati, Kız Güzel Adam Sıradan ve Toplum Gerçek gibi, okuyucunun en başta dikkatini en yoğun şekilde şiire vermesini sağlayan, merak uyandıran uzun ve alışılmış dışı isimler şiirlerin hemen başlığında karşılıyor sizi.

Şiirlerde konu itibariyle; hayatın içinden gelen, muzdarip kesimin sıkıntılarını dile getiren, toplumsal sorunlara karşı duyarlılığı yansıtan bir ses duyulurken, çoğu şiirde bir dava insanının ip uçlarını veren dizeler göze çarpıyor. Kitabın orta yerinden konuşan, dik, kararlı ve tutarlı bir duruşu yansıtan mısralar karşılıyor okuyucuyu birçok dizede. Doğrudan ya da subliminal diye dilimize yerleşmiş bilinçaltı mesaj içermeyen, şairin fikir, inanç ve değer dünyasından izler taşımayan şiir neredeyse yok denebilir. Kendi İçine Dönen İnsan şiirinin, "bilincimi esir alan tüm yosunlu fikirleri/ ibrahim'in baltasıyla parçalayacağım/ sonra niyeti karanlık amcalara dönüp/ 'bunların hiçbirini kendi irademle yapmadım/ sizin tanrılarınız beni azat etti' diyeceğim/ ne yaptığuma anlam veremeyen/ kalbi karanlık insanlığın yüzüne/ içli bir kâfirün okuyacağım/ 'lekümdîniküm veliye din'" ; Şehir Günlükleri ve Sana Son Söz şiirinin, "şehirlere masallar anlatıyor/ çok makyajlı ana haber bültenleri/ ve biz ekran başındaki sevgili seyirciler/ kısa metrajlı sloganlar atıyoruz: 'zalimler kahrolsun'/ ama kimse kahrolmuyor/ oysa çocukların fırlattığı filistin/ tankların paletlerinde diriliyor, yeniden" ; İnancımız Memleket Kokuyor şiirinin, "en büyük yarasıdır göğsümüzün/ eyfelkulesi'ne ve paris'e inanan müminler/ türk lehçesi bir latinceyle gülümüyor, anlamıyorum/ oysa en çok istanbul'a inanmıştık, kudüs'e ve mekke'ye"; şeklindeki dizeleri bu tür anlatıma örnek gösterilebilir ve bu örnekler elbette çoğaltılabilir.

Kitabın ilk şiiri olan Kendi İçine Dönen İnsan şiirinde yer alan, "oysa insana eğilmek/ seccadeden başka hiçbir yerde yakışmıyor/ gördüm ve itaat ettim/ zaman annesiz bir çocuğu şerh ediyor hayata/ ceplerimizden taşan insan çılgılığı/ kulaklarımıza bir kulaç dahi atamadan kesiliyor/ silinirken balık hafızamız, balıklar kendi aklından utanıyor/ yalnızca çocuklar hatırlıyor her şeyi/ içinden anne geçen bütün cümlelere çarparak/ ...gençliğim, çoktan seçmeli sınavların/ en doğru şıkkını aramakla geçti" ; Şehir Günlükleri ve Sana Son Söz isimli şiirde yer alan, "kalabalık sesler çoğalıyor caddelerde/ arabalar, motorlar ve korna sesleri/ kirli egzozlara takılıyor ayaklarım/ ...müstakil hüznler birikti boşalan sokaklara/ kuş cıvıltıları ve çocuk sesleri yok artık/ duyguları esir alan betonarme kentler/ yavaş yavaş ölüme terk etti bütün şiirleri/ bu yüzden unutuldu şairler, sesler, cıvıltılar/ ...serttir kalabalıklar, eğil biraz/ başın çarpmasın yalnızlıklara/ incinirsin" ; Gidişin Memleket Meselesi şiirinde, "türkçe şarkılar söylüyor ugandalı zenci çocuk/ salon dindarları sele veriyor gözlerini, kameralara bakarak/ sen aklımı koru allah'ım/ bu muhafazakârlar çok yabancı/ oysa hayalleri buz kesen bir şubattı hatırlıyorum" şeklinde söze bürünen dizeler, şairin toplumsal olaylara ve sorunlara karşı hassasiyetinin yansıması olarak görülüyor.

Günlük yaşamda herkesin sıkça karşılaştığı olağan kareler, şairin gözlem ve şiir yetisi ile birleşerek çok keyifli birer şiir olarak karşımıza çıkıyor. Arif Onur Solak şiirlerinin en belirgin özelliği olarak, sanki konuşuyor gibi rahat ve kolay, fakat bir o kadar şiirsel bir anlatım ön plana çıkıyor. Futbolda top tekniği yüksek ve rahat adam geçen oyuncular için kullanılan, "yürüyerek adam geçme" tabiri, şiir düzleminde tam da Arif Onur Solak'ın isminin önüne yakışan bir sıfat olarak oturuyor. Gidişin Memleket Meselesi şiirinin, "aydınlansın ortalık, bekle biraz/ ...şimdi gitmesen diyorum, ortalık çok karışık/ ...bir sigaran var mı/ bana duman lazım biraz/ bir de çay koyalım ocağa/ başka bahane gelmiyor aklıma/ acele etme, biraz kal, daha erken/ ...başımızı sokacak bir derdimiz olsun yeter" ; Beni Kalbinle Yolcu Et şiirindeki "uzak yolların yorgunluğu var omuzlarımda/ 'kara göründü' diye bir nida yükseliyor/ bakışlarına son kez çarpsam diyorum/ ...mevsim güz, dışarısı müsait/ ve hazır bitmek için her şey/ ...kalbin, diyorum son kez/ beni kalbinle yolcu et"; Hiss-i Kablel Vuku şiirindeki, "ben 657'ye tabiyim, dev-

letin resmi sponsoru/ hayata karşı direnmeyi biliyorum en iyi/ bir de yüksek bir enflasyondan aşağı düşmeyi” dizeleri, daha birçok şiirde açıkça görülen bu ayrımlılık özelliğinin gözlemlendiği dizeler olarak göze çarpıyor.

Psikonevroz Bir Düş Yetimi şiirinin, “üstat, orta hüznü bir şiir lütfen, içe biraz dokunanından/ az olunca yetmiyor hüznü içlenmeye” ; Yarım Kalmış Rüyaların Efkar Saati şiirinin “buradan başlıyorum yazmaya/ gün akşama giriş yapmaya hazırlanırken yakalıyorum kendimi”; Hiss-i Kablel Vuku şiirinin, “yakama asılıp duran hüznün ellerinden öpüyorum/ acılıyım, yaralı bir insan kadar” başlayan dizeleri de; yine konuşuyor gibi fakat çok keyifli bir şiirsel anlatımla okuyucunun okuma motivasyonunu zirveye çıkaran çarpıcı başlangıçlar olarak öne çıkıyor. Aynı şiirin ilerleyen bölümlerinde yer alan, “çünkü hiçbir şiir kamusal bir baskıya boyun eğmiyor” dizesi, şairin ve şiirin özgürlüğünü tek cümleyle ve çok etkili bir şekilde özetliyor adeta.

Kitapta göze çarpan bir diğer ayırıcı özellik olarak, şekilsel açıdan baktığında nesir izlenimi veren dizelerin, şaşırtıcı bir akıcılık ve şiir tadı vermesi dikkat çekiyor. Bu bağlamda Yarım Kalmış Rüyaların Efkar Saati ve Kız Güzel, Adam Sıradan ve Toplum Gerçek isimli şiirler tümüyle en bariz örnek olarak verilebilir. Anılan ilk şiirin, “mukadder abi bana acil bir çay, yorgun sorularım var/ hararetimi şu masaya bırakıp öyle gitmeliyim buradan/ ...yıldızlı şapkaların siperlerinden dökülen cinnete astılar gençliğimizi/ biz yobazlığımızla kaldık, tebareke okuyan kızlar evlerine dağıldı” şeklindeki dizeleri ile, ikinci şiirin, “milli hasıla iyiymiş yani bunda anlaşılmayacak bir şey yok/ ihale kazanmış çılgın müteahhitlerin mutluluğu da ayrıca önemli” şeklindeki dizeleri, bunların yanında Sefer ve Zafer şiirinin, “tamam, sustum, freni boşalmış öfkemin önüne la havle çekiyorum/ sabrın çatladığı yerde kan ve dua, vurun lan

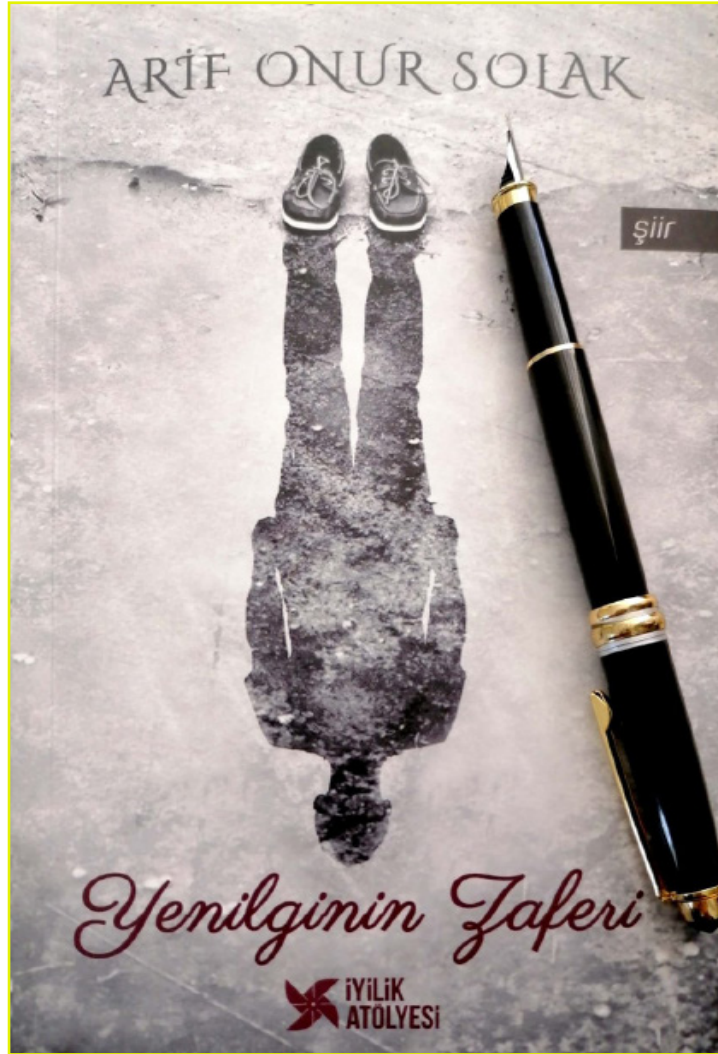
vurun, ölürsek namerdiz” şeklindeki dizesi, bu konuda verilebilecek başat örnekler olarak sunulabilir.

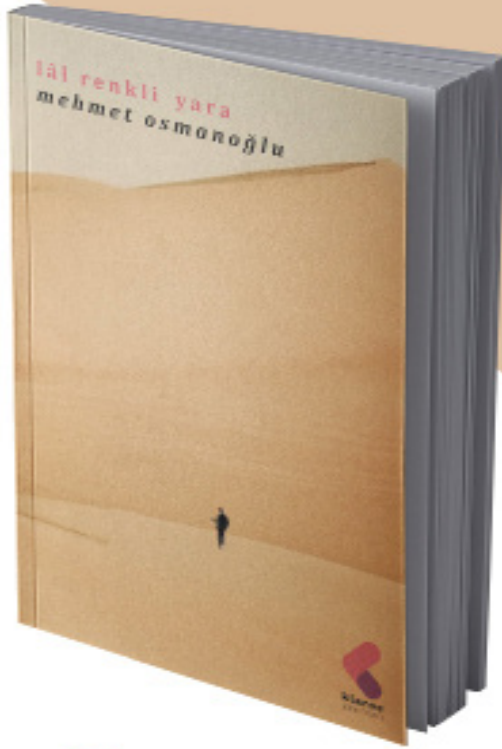
Bunun yanında birçok şiirde şairin sevgiliye hitap eder görünse de; şiirlerde buna dair imgeleri, kendi fikir örgüsünü ve inandığı değerleri aktarmada bir aracı olarak kullandığı, şiirin pek kaçamadığı sevgili temasını bu şekilde hayali bir varlığa indirgeyerek anlatımını güçlendirdiği hissi veriyor. Kitaba ismini veren Yenilginin Zaferi şiirindeki, “kendini sakın ve beni yanlış anla/ -unutkanlığımıza denk geldi gelişin-/ göğsümde incinmiş kelimeler sözlüğü/ bir kelime seç ve kır kalbimi/ ...-seni sevmekten dönüyorum kendime/ demek istediğim aslında bu-/ ...ben çölü özledim hepsi bu/ -vakit daralıyor

ve bunların seninle bir ilgisi yok-/ burada bütün adresler kayıp ve etrafım sarılı” dizelerinde; İnancımız Memleket Kokuyor Leyla şiirindeki “hazırlan leyla, yorgun bir akşam daha geliyor üstümüze/ yaramız kaldırılabildiğimiz acılar kadar/ ... bir şeyler diyorum leyla tanzimattan beri yanlış gidiyor” dizelerinde; Vazgeçmenin Bahsi şiirindeki “sana izah edemediğim şeyler var hâlâ/ bilhassa seni seviyorum derken/ bilincime hücum ediyor banka faizleri/ toki’den üç artı bir ve yüz yirmi ay vadeli hayaller” dizeleri ve bunlara benzer birçok dizede bu özelliğe şahit oluyoruz.

Son söz yerine; Her paragrafta anlatılmaya çalışılan betimleyici özelliklerine ilişkin örneklerin epeyce çoğaltılabileceği Yenilginin Zaferi şiir kitabı, gerek dış dünya-

daki gözlemlerin gerekse içsel konuşmaların gizemli dizelere döküldüğü, bir yerde görüldüğünde “bu bir Arif Onur Solak şiiri” dedirtecek özgünlüğü yakalamış şiirlerle dopdolu, gönülde latif izler bırakması beklenen, kitaplığınızda bulunası, şiir keyfi üst düzey bir kitap olarak karşımızda durmakta.

çöller, yalnızlığın kumdan heykeli
ezberinde kirli ayak izlerim
heybemde hiçliğin kırıntıları
bir defa görmeden kutlu baharı
tutmadan elimden güneşin eli
sabahsız geceye akar giderim
ve dağlar göklere hınçla uzanan
eteğinde dünden kalma sancılar
kaskatı kesilen içime bakıp
sesime inleyen titri bırakıp
karanlık yanıma eğreti konan
kimliksiz gölgeler ve yabancılar

klaros
yayınları

KLAROSYAYINLARI
0552 522 92 15
KLAROSYAYINLARI@GMAIL.COM
KÜLTÜR MAH. SAĞLIK 2. SOK. 56/24 ÇANKAYA/ANKARA
KLAROSYAYINLARI.COM

YARPUZ EDEBİYAT DERGİSİ "YILIN DERGİSİ" SEÇİLDİ!

2019 yılının Mart ayında yayına başlayan YARPUZ Edebiyat Dergisi Afşin Fen Lisesi tarafından Yılın Dergisi seçildi. Afşin Merkez Yayın Grubu bünyesinde yayın yapan ve Kültür ve Turizm Bakanlığına e-dergi olarak kayıtlı bulunan YARPUZ Edebiyat Dergisi Afşin Fen Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Öğrencileri tarafından Yılın Dergisi seçildi. Dün Afşin Fen Lisesinde Pandemi dolayısı ile çok az sayıda Öğrenci, İdareci ve Öğretmenlerin katılımı ile YARPUZ Edebiyat Dergisi Yayın Kuruluna ödül takdim edildi.

TEŞEKKÜR

YARPUZ Edebiyat Dergisini "Yılın Dergisi" seçen ve Yayın Kurulumuzu Okullarında misafir ederek Ödülümüzü takdim eden AFŞİN FEN LİSESİ Ailesine şükranlarımızı sunarız.

ne ters bir gülüm ne de bir lale
kadim bir efsaneyim
hz.meryem'in kirpiklerinde
çarmıha gerildim
sarp kayaların gizlediği
bir avuç toprağa mihlandım
meryem kadar temiz
meryem kadar günahsız
nice sevdaların gözyaşıyım ben

damarlarım kerbela'nın çöllerinde
kum tanelerinin sıcaklığında
dudaklarım çatladı
bir damla suyun hasretindeyim
kesildi şah damarım
döküldü kanım
en kırmızı hatırayım ben

kerem'i aslı'yı
leyla'yı mecnun'u
nice güzel sevdayı,
renklerimde sakladım
törelere boynum büküldü işte
hem de ismailce
kadınsı yüreğimde büyüttüğüm
en kara sevdaları
bir damla gözyaşında
bir avuç toprağa gömdüm
bana "ters lale" demeyin
anadolu'nun dağlarında
her ayrılığa ağlayan bir gelinim

